

Els bisbes parlen de sant Ignasi de Loiola

Dv, 16/07/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de sant Ignasi de Loiola, així com de l'Apostolat del Mar, del camí sinodal, dels reptes de les migracions, del resplendor de l'humà, del fruit de l'Esperit, d'un decàleg per a les vacances, del misteri de l'Església i de l'Any Família *Amoris Laetitia*.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, comunica que “a partir del pròxim 31 de juliol i fins a la mateixa data del 2022 hem de celebrar un any ignasià, en l'escaiença del cinquè centenari de la conversió de sant Ignasi de Loiola”. Diu que “aquesta commemoració ens toca ben de prop a tota la diòcesi i encara més als manresans”. Recorda que “Ignasi de Loiola, d'origen basc, vassall i perfecte cavaller, en defensa de la ciutat de Pamplona, va ser ferit en una cama, que aquest fet va esdevenir “un començament de vida plena, ja que aquella convalescència fou l'hora de Déu per al cavaller ferit” i que “el camí espiritual allí iniciat no va acabar a Loiola, on es refeia de les ferides”, sinó que “es va fer pelegrinatge vers la llibertat autèntica: va partir sol amb la seva mula, enfilant-se cap a l'est, amb el desig d'arribar a Jerusalem”. Recorda també que “en aquest camí fet, interiorment, vers la llibertat i, exteriorment, per la ruta fins a trobar un vaixell que el dugués a Terra Santa, va arribar a Manresa”, que “en aquell 1522 era una ciutat d'uns mil habitants, amb una indústria artesana de cotoners” i que “va arribar-hi abillat com a pelegrí”. Afirmar que “la caritat de la bona gent el proveïa i molts l'admiraven i deien d'ell que era «l'home sant»” i que “fou vora el riu Cardener on va tenir l'experiència il·luminadora en el seu camí espiritual, la qual va ser el nucli inicial fonamental des del qual es va desenvolupar el seu llibre, els *Exercicis espirituals*”. Finalment, diu que “Manresa i tota la diòcesi de Vic han de viure aquest any ignasià amb esperit d'agraïment per l'obra de Déu en sant Ignasi en aquesta terra nostra; i, al mateix temps, també han de seguir el seu exemple en el camí de la llibertat”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, recorda que a la diòcesi de Lleida hi ha alguns aspectes coincidents amb sant Jaume i sant Ignasi, ja que aquests dos sants

“tenen dos llocs molt significatius en la pietat del nostre poble”: la capella del Peu del Romeu en ple carrer Major de la ciutat de Lleida i “el nom i el lloc d’una parròquia d’un poblat barri de la nostra ciutat que vincula moltes famílies a les iniciatives comunitàries”. Recorda també que “els dos donen nom a un camí que és imatge de la mateixa vida cristiana i que acumula molts pelegrins fins al final del recorregut”. Afirmar que pels cristians “són dos personatges molt importants perquè van influir en la cultura occidental, però molt més importants pel model de seguiment de l’amic i mestre Jesús”, així com “per la fortalesa i la constància que manifesten en la predicació del missatge cristià, vàlid per a totes les èpoques de la història i ple de sentit de vida i de felicitat per a aquells qui el descobreixen”. Recorda que celebrem la festa de sant Jaume el dia 25 de juliol, “amb el popular romiatge, anomenat “dels fanalets”, amb gran assistència de nens pels carrers de Lleida” i la de sant Ignasi, el dia 31, “amb diverses celebracions parroquials que consoliden la comunitat i encoratgen la sensibilitat cristiana de l’entorn”. Manifesta que “els dos sants van iniciar el camí de la vida i, en un moment determinat, es van trobar amb el Senyor que els va canviar els passos per fer més autèntica i més caritativa la seva existència en aquest món”. Finalment, diu que “segueix present la invitació perquè cadascun de nosaltres pugui fer l’experiència d’un dels dos camins” o de “tots dos”, ja que “això us canviarà el cor”.

L’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que el 16 de juliol se celebra “la festivitat de la Mare de Déu del Carme, la patrona de la «gent de mar»”. Recorda també que Tarragona és “ciutat d’història marinera” i ens “voldria fer atenció en la manera com l’Església es fa present en aquest desconegut món” “a través de *Stella Maris*”, “títol preferit amb què la «gent de mar» s’ha dirigit a la Verge Maria, en la protecció de la qual sempre ha confiat”. Afirmar que “l’aïllament i la soledat són la principal pobresa o malaltia de la «gent de mar»” i que “la pandèmia els ha obligat a viure encara més aïllades als seus vaixells per les normes sanitàries que han escurçat, quan no prohibit, la relació dels mariners amb les ciutats i els ports on fan escala”. Expressa que “*Stella Maris* a Tarragona ha viscut la pandèmia constatant les dificultats per poder atendre les persones que anaven als vaixells, les tripulacions dels quals han viscut en primera persona, bloquejos a les fronteres dels països on havien de desembarcar, tot tipus de traves per retornar a les seves cases o pròrrogues dels contractes que els obligaven a estar al vaixell fins 14 mesos”, però que “*Stella Maris* Tarragona no ha deixat de prestar assistència social i espiritual a la «gent de mar», sobretot a qui està obligat a llargues separacions familiars” i “ha estat un servei que, imitant el mateix Crist, es presta pensant en el germà que té una necessitat, a risc de deixar-hi la vida, com malauradament vam veure el primer dissabte d’aquest juliol”. Finalment, diu que “*Stella Maris* fa una pastoral d’Església en sortida que ofereix una llar lluny de la mateixa llar, una cara amiga, un equip d’atenció humana o un sacerdot per a alleugerir els patiments espirituals”.

El cardenal **Joan Josep Omella** diu que “caminar junts, comptar amb l’ajut de l’altre, ens enforteix i és el camí més eficaç i gratificant per resoldre problemes, per veure sortides i, en definitiva, per avançar”, que “l’Església és una gran família que creix i avança, compartint la vida i treballant unida, guiada per l’Esperit Sant” i que “utilitzem un terme molt precís per qualificar-la, parlem de l’Església sinodal”. Expressa que “la missió evangelitzadora i la sinodalitat defineixen la manera de fer i de ser de l’Església” i que “caminar junts amb la mirada i el cor de Déu és la clau que ens permet interpretar la realitat”. Recorda que “l’Església Arxidiocesana de Barcelona fa temps que intenta posar en pràctica la sinodalitat” i que “caminar junts, interpel·lant-nos i ajudant-nos els uns als altres a la llum de

L'Esperit, és el que estem aprenent a fer en el marc del Pla Pastoral Diocesà «Sortim!». Recorda també que “el Papa ha convocat la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes amb el tema: «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió» i “ha volgut que sigui un procés que impliqui a tothom, des del principi, començant amb el treball en les Esglésies particulars per fer possible la participació real de tot el Poble de Déu”. Afirmar que “providencialment, a la nostra Arxidiòcesi, aquest procés sinodal coincidirà amb el treball sobre l'eix del discerniment del Pla Pastoral Diocesà «Sortim!»”, així com que “el Papa ens recorda que tots som convidats a aquesta nova sortida missionera” i que “afegeix que cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana”. Finalment, diu que “pot ser que recuperar aquesta manera de fer sinodal a l'Església ens qüestioni i ens inquieti” i ens demana que “no tinguem por”, ja que “si caminem junts, sota la guia de l'Esperit Sant, tirarem endavant el projecte d'amor que ens va confiar Jesús”.

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que “per commemorar el Dia Mundial dels Refugiats, al juny, els Bisbes de la Subcomissió per a les Migracions i mobilitat humana de la CEE van aportar una reflexió que no hauria de caure en l'oblit” i que “és important focalitzar l'atenció sobre aquest col·lectiu de població de 82,4 milions de persones a tot el món”, “un dels col·lectius més afectats per les conseqüències del coronavirus”. Afirmar que “a cada continent milions de famílies i persones es veuen obligades a fugir de la fam, la guerra, la pobresa i l'explotació, amb l'anhel de buscar un lloc segur on poder construir una vida millor per a ells i per als seus éssers estimats”. Indica que “és bo acollir amb obertura de ment i de cor, amb la nostra pregària i ajuda solidària, els reptes que el papa Francesc planteja davant les migracions” i que “les vies eficaces, solidàries i creatives que el Papa proposa per tal d'atendre els qui escapen de les greus crisis humanitàries (*Fratelli tutti* 130) són”: “Incrementar i simplificar la concessió de visats, adoptar programes de patrocini privat i comunitari; obrir corredors humanitaris per als refugiats més vulnerables; oferir un allotjament adequat i decorós; garantir la seguretat personal i l'accés als serveis bàsics; assegurar assistència consular; la possibilitat d'obrir comptes bancaris i la garantia del que és bàsic per a la subsistència vital; donar-los la possibilitat de moviment i la possibilitat de treballar; protegir els menors d'edat i assegurar-los l'accés a l'educació; preveure programes de custòdia temporal o d'acollida; garantir la llibertat religiosa; promoure la inserció social i afavorir el reagrupament familiar i preparar les comunitats per als processos integratius...”. Finalment, demana que “no oblidem la misericòrdia: “*Quan era foraster, em vau acollir*” (Mt 25,35)”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “el que va succeir al poeta Dante Alighieri, tal com observem sobretot a la *Divina Comèdia*, va ser un model del “valor humà d'allò diví” o, si es vol, “el valor diví d'allò humà”, que “aquesta és una manera d'expressar el que creiem els cristians i sostenim com a veritat fonamental” i que “és la primera conseqüència de la nostra fe en la realitat de l'Encarnació, el Déu fet home en Jesucrist, veritable Déu i veritable home”. Afirmar que “Dante va ser un apassionat cercador de l'amor cada vegada més perfecte i pur”, un amor que “era el gaudi de la Bellesa”, la qual “només es podia trobar acompanyada per la suprema Veritat i el perfecte Bé”. Expressa que “la biografia de Dante ho va ser tot menys un camí de roses i un model de virtut”, però que “això no nega que les seves conviccions fonamentals, el seu sentit de vida, la seva manera d'orientar l'existència, la seva creativitat humana, tot fos una recerca de l'humà en Déu i de Déu en l'humà”. Manifesta que “la seva fe li permetia descobrir el desig de felicitat”, “no cedir al que considerava injust, enganyós,

indigne de l'ésser humà" i "trobar el que avui diríem la seva pròpia vocació en la vida", és a dir, "el servei que havia d'oferir a l'Església i al món des del do (el carisma) que havia rebut". Finalment, diu que Dante "està convençut de la veritat, la realitat, de l'amor perfecte, que ens ve ofert per l'obra redemptora de Crist i que aconseguirà la seva plena realització en el Paradís", "una veritat que havia de ser proclamada mitjançant la bellesa de les paraules".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que "després de l'amor i l'alegria, sant Pau enumera una sèrie d'actituds que són com el seu reflex en la relació amb els altres i amb un mateix: "pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix" (Ga 5, 22-23)" i que "en la vivència d'aquestes actituds es pot discernir la vida d'aquells que són "guiats per l'Esperit" (Ga 5, 18)". Expressa que la vida segons l'Esperit "es caracteritza per la pau a la qual són cridats els cristians i que consisteix, en primer lloc, en una pau amb Déu, que porta a promoure la concòrdia entre els membres de l'Església enfortint la unitat i la comunió". Afirmar que "la pau es manifesta en la "paciència", que és un fruit de l'Esperit que assembla el cor de qui el posseeix al de Déu", que "la paciència en les relacions entre les persones és una propietat essencial de l'amor i porta a la mútua acceptació, al perdó, i fins i tot a prescindir de les justes exigències" i que "és, per això, inseparable de l'afabilitat i la bondat, que són els fruits de l'Esperit que la segueixen". Manifesta que l'Esperit "mou a la fidelitat" i "conforma també al creient amb Crist, que és mans i humil de cor, i l'empeny a actuar amb senzillesa i suavitat, a una conducta afable i pacífica amb el proïsme". Finalment, diu que "tots els fruits de l'Esperit enumerats per sant Pau expressen actituds positives que condueixen al bé i són els trets característics d'una autèntica existència cristiana, que mai s'ha de caracteritzar per la negativitat".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que "vivim en temps teòric de vacances" i que "estem esgotats pel confinament i tenim ganes d'assaborir -per pocs que siguin- alguns dies diferents, de repòs, d'esplai". Recorda que "pensant en les vacances, un grup vàrem confeccionar unes pautes amb la intenció d'ajudar-nos a viure aquests dies", unes pautes que "s'han reproduït en diversos bisbats" en forma de decàleg. Recorda que cal tenir un respecte per la natura i que no l'hem de malmetre "escampant deixalles arreu, destrossant la flora o maltractant la fauna i els seus espais vitals". Expressa que durant les vacances no ens hem d'averkonyir de ser cristians i que cal ser capaços de donar raó de la nostra fe i de la nostra esperança. Recorda que Jesús no fa vacances i que ens vol acompanyar en les nostres vacances. Diu que "les vacances o els dies de festa ho són de tota la família" i que cal "buscar moments per escoltar i parlar, ja que el ritme ordinari no ho afavoreix gaire sovint". Manifesta que cal ser molt curós amb la nostra vida i la vida dels altres i que cal valorar l'amistat. Demana que recordem sempre que d'altres treballen moltes hores perquè puguem viure aquests dies. Demana també que descansem, però que deixem que els altres també descansin. Recorda que "no tot s'hi val" i que pensem en els nostres compromisos, en la nostra dignitat i la dignitat de tota persona, així com en els manaments. Finalment, demana que visquem la caritat i la solidaritat i ens desitja una "bona estada i bon viatge de retorn on visqueu habitualment, ben descansats de cos i d'esperit per emprendre una nova etapa que ha de ser molt enriquidora".

L'administrador diocesà de Terrassa, **Salvador Cristau**, continua reflexionant sobre el misteri de l'Església, "tema que ens afecta especialment perquè és en ella on tenim les nostres veritables arrels, i on les hem de trobar". Afirmar que "l'Església és també un misteri", "un misteri de fe" "en la mesura que està inscrita

en el pla de salvació de Déu”. Expressa que “sense fe no és possible entendre l'Església, no és possible acceptar-la”. Manifesta que l'Església és “un misteri de fe i a la vegada un misteri de comunió” i que “és aquesta la intuïció central de la constitució *Lumen Gentium* del Concili Vaticà II”, que també indica que «l'Església és en Crist com un sagrament o signe i instrument de l'íntima unió amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà». Diu que l'Església “és anomenada sagrament perquè ella és una realitat visible que conté i comunica la gràcia invisible que Crist li dona, com a cap seu per mitjà de l'Esperit Sant”, que “guia l'Església a tota la veritat, la unifica en comunió, la proveeix i governa amb diversos dons jeràrquics i carismàtics i l'embelleix amb els seus fruits”. Finalment, afirma que “la comunió és precisament la gran tasca que el papa Sant Joan Pau II va indicar, sens dubte de manera profètica, per a l'Església del nostre temps: «Fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió» i que “aquest és un bon objectiu a assolir a les nostres parròquies i comunitats cristianes de tota mena, créixer en el sentit de família, de casa i comunió veritable, més enllà de les nostres limitacions i febleses, i de les nostres possibles i legítimes diferències”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que “el passat 19 de març, solemnitat de sant Josep, el papa Francesc inaugurava l'Any “Família Amoris Laetitia”: un temps de gràcia, que durarà fins el 26 de juny del 2022, amb l'objectiu de promoure que l'Església presenti de nou i cultivi la bellesa i l'alegria de l'amor familiar”. Afirma que “una bonica iniciativa d'aquest any és la realització d'uns vídeos en què el mateix Papa, acompanyat pel testimoni d'algunes famílies, parla sobre la família”. Es pregunta “quins passos podem fer, des de les nostres parròquies, perquè les famílies puguin ser, més i millor, “imatge” de l'amor de Déu en les nostres comunitats i en el nostre món”. Comunica que des de fa uns mesos ha creat una comissió “perquè rumii propostes per a viure l'any “Família Amoris Laetitia” a les nostres parròquies” i que aquesta comissió “ha preparat una proposta de “trobades familiars parroquials” i uns materials de “recursos familiars””. Finalment, demana que ens afegim “amb il·lusió i esperança a aquesta iniciativa de l'Església universal” i que “preguem per les famílies, redescobrim el gran tresor de la pròpia família (fins i tot amb les ombres i dolors que hi pugui haver), fem de les nostres parròquies una “família de famílies”, on tots hi siguem convidats, per a posar-nos tots junts davant de Déu Pare, sabent-nos salvats per l'amor de Crist i confiant-nos al treball santificador de l'Esperit”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.